

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

De Claromarisco Et de Longovillari Abbatibus, & Decano Christianitatis de
Mosterolo, Morinensis & Ambianensis diocesum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

nis in carcerem detrudentes; quos quia pluries requisiti reddere vel recedere noluerunt, denuo dictus officialis eos excommunicationis pœnæ subiecit, & civitatem Senonensem, in qua tenebantur in carcere religati homines Ecclesiæ memoratæ, supposuit interdicto. Consequenter verò dicti cives propter suam contumaciam manifestam, quia respondere in Senonensi curia contempserunt, occasionem frivolam prærendendo, & quia noluerunt securos reddere homines Ecclesiæ sancti Petri, sicut per officialis præfati sententiam fuerat definitum, necnon & quia reddere noluerunt res cujusdam femine ipsius Ecclesiæ quas ceperant, iteratò per dictum officialem insuper triplici excommunicationis laqueo sunt astricti, sicque tam gravi pœnæ quinque subici meruerunt. Postmodum autem ad partes illas accedens dilectus filius Robertus tituli sancti Stephani in Cœlio monte Presbyter Cardinalis apostolicæ sedis Legatus, & coram se utramque partem faciens præfati, præscriptis Majori & paribus, recepto prius ab ipsis corporaliter juramento quòd mandatis ejus in omnibus & per omnia obediret, beneficium absolutionis impendit, præcipiens eis firmiter in virtute præfati juramenti quòd Ecclesiæ prædictæ captos homines liberarent & emendas tribuerent, ac insuper de solvendis excommunicationum emendis necnon & de restituendis integrè universis quæ restituenda forent, fidejussores idoneos exhiberent, sicut præfata nobis ipsius Legati litteræ continebant. Ipsi verò, licet homines liberarint, spreta tamen postmodum in suarum periculum animarum religione præfati juramenti, mandatum ipsius Cardinalis implere de faciendis emendis & fidejussionibus exhibendis penitus contempserunt, sicut per litteras executorum præfati Legati nobis constitit manifestè. Cùm igitur Cardinalis prædictus in negotio crucis dominicæ promovendo multipliciter occupatus, decisioni hujus causæ non valeat absque dispendio interesse, nec velimus tantam contumaciam totque injurias, quæ asseruntur Christi Ecclesiæ irrogatæ, sordis auribus pertransire, volentes etiam dictorum Majoris & civium spirituali periculo præcavere, discretioni vestræ per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus nisi dicti Major & pares emendas fecerint, & de solvendis emendis & restituendis integrè universis quæ propter hæc restituere tenebuntur, fidejussores idoneos dederint Archiepisco-

Tom. II.

po memorato, prout eis dictus Cardinalis præcepit sub debito præfati juramenti, vos ipsos auctoritate nostra in priores excommunicationum sententias appellatione postposita reducatis, facientes easdem cum interdicti sententia usque ad satisfactionem congruam inviolabiliter observari. Si verò præscripti Major & pares prædicta fecerint universa, sicut superius est expressum, audiat quæ partes hinc inde contra superscriptas sententias vel pro ipsis duxerint proponenda. Et si forsan infra certum tempus quod eis duxeritis præfigendum legitimè vobis constiterit injustè fuisse latas sententias antedictas, ipsos cives ac fidejussores eorum ab emendis penitus absolvatis, & faciatis ei congruè satisfieri de injuriis irrogatis. Alioquin tam ipsos quam fidejussores eorum ad satisfaciendum plenariè de injuriis & emendis & restituendum omnia quæ propter hoc restituere tenebuntur per censuram ecclesiasticam appellatione postposita compellatis. Quòd si non omnes &c. duo vestrum &c. Tu denique, fili Abbas &c. Datum Laterani Idibus Novemb. pontificatus nostri anno sextodecimo.

DE CLARO MARISCO ET de Longovillari Abbatibus, & Decano Christianitatis de Moserolo, Mortenensis & Ambianensis diocesisum.

Dilectus filius Abbas sancti Iudoci proposuit coram nobis quòd cùm olim propter alleviationem oneris debitorum quibus ejus monasterium premebatur, & deprimendam quorundam contumaciam monachorum, apostolicæ sedis auxilium implorasset, ad petitionem ipsius vobis dedimus in mandatis ut ad dictum monasterium personaliter accederetis, ei vice nostra visitationis impenderetis officium, corrigendo & reformando in ipso quæ inveniretis correctionis & reformationis officio indigere. Vos autem hujus auctoritate mandati quædam pro parte in ipso monasterio correxistis, jurisdictione vobis in aliis reservata, ut certo tempore rediretis ad statum ipsius monasterij plenariè reformandum. Interim autem per nuntium venerabilis fratris nostri Ambianensis Episcopi ad Abbatem & Priorem de Gardo diocesana sibi lege subjectos & Atrebatensem Præpositum quondam suum concanonicum & speciali sibi familiaritate conjunctum à sede apostolica quibusdam generalibus litteris impetratis super inquisitione facienda in monasteriis per Ambianensem diocesim

Epist. 145. De reformatione monasteriorum S. Iudoci. Vide lib. 13. Epist. 173.

LLIII

constitutis, iidem occasione litterarū ipsarum in memorato monasterio sancti Iudoci volebant correctionis officium exercere. Verūm cū Abbas & conventus ad eorum citati præsentiā rescripti apostolici copiā sibi fieri, ut ex ipsius tenore constaret si tales inquisitores haberent aliquid jurisdictionis in ipsis, & dari sibi ad deliberandum inducias postularent, nec obtinere valerent, ad sedem apostolicam appellarunt; sed illi, appellatione contempta, in eundem Abbatem suspensionis, sicut audivit, sententiam promulgarunt, aliās in ipsius & quorundam aliorum de monasterio præjudicium perperam procedentes. Vnde petebat à nobis Abbas prædictus eorundem processum irritum nuntiari. Auditis igitur iis & aliis propositis coram nobis tam per Abbatem eundem quā per magistrum P. nuntium Episcopi memorati, qui tamen nuntius de iis quæ proposuit non potuit facere nobis fidem, quia generale mandatum non derogat speciali, præsertim cū in eo de speciali mentio non habetur, prædicti Abbatis de Gardo & collegarum ejus processum decrevimus irritum & inanem. Verūm ne sæpeditum monasterium tali prætextu plenariæ correctionis officio defraudetur, per apostolica vobis scripta mandamus quatenus cū interfuit Episcopi ne in sua diocesi monasteria remaneant incorrecta, prædicto Ambianensi vocato, ut per se vel per nuntium, si velit, interfuit, non ut impediatur, sed ut in præsentia vestra proponat si quid viderit corrigendum, ad ipsum monasterium personaliter accedatis, eidem secundū tenorem præcedentium litterarum plenæ visitationis officium impensuri. Vos denique, filij Abbates, super vobis ipsis &c. Datum Laterani xviii. Kal. Decembris, pontificatus nostri anno sextodecimo.

WILLELMO ABBATI
*Gemblacensis monasterij, ejusque fratribus
tam presentibus quā futuris religiosam
vitam professis in perpetuum.*

Epist. 146.
De confirmatione privilegiorum.

Religiosis desideriis dignum est fidem præbere consensum, ut fidelis devotio celerem sortiatur effectum. Ea propter, dilecti in Domino filij, vestris justis postulationibus clementer annuimus, & prædecessorum nostrorum felicitis memoriæ Innocentij, Eugenij, & Celestini Romanorum Pontificum vestigiis inhaerentes, præfatum monasterium, in quo divino mancipati estis obsequio, sub beati Petri & nostra protectione suscipimus &

præsenti scripti privilegio communimus, statuentes ut quascunque possessiones, quacunque bona &c. usque & illibata permaneat, in quibus hæc propriis duximus exprimenda vocabulis. Ipsum videlicet monasterium in beatorum Petri & Exuperij honore fundatum, quod utique ipsius burgi principalis Ecclesia esse dicitur, cum Capella sua, quæ vocatur sancti Salvatoris, juxta providentiam tuam & successorum tuorum, fili Abbas, tam in temporalibus quā in spiritualibus liberè & absolute contradicione aliqua disponenda, salvo nimirum jure debito Leodiensis Episcopi. Similiter etiam villas & Capellas de Corcis, de Esnagia, & de Salvenis, & de Lireil, & de Arentin, ad prædictum locum tam parrochiali quā seculari jure pertinentes. Præterea fundum ipsius burgi, & terras adjacentes, cum banno & justitia, percussura monetæ, mercato, & teloneo, foragio vini, cambatico, & materia, positione villici sive scabinorum atque ceterorum officialium ad eundem locum pertinentium. Piscarias & vivaria, cum molendinis, terris cultis & incultis, pratis, pascuis, & sylvis, ac partem alodij Gemblacensis quæ fuit Egidij & Iohannis fratrum de Corcis & participium suorum. Ecclesiam quoque de Castris, Pictam villam, villam quæ dicitur Eineis, vicum qui dicitur Boferolus, vicum qui dicitur Maisnil, censum de Roseris, villam quæ dicitur Soe cum Ecclesia, banno, justitia, terris, sylvis, pratis, pascuis, & piscaria. Censum villæ quæ dicitur Templiacus, cum tribus placitis annualibus, villam quæ dicitur Ferolt, villam de Molenrivo cum Ecclesia, villam sancti Gaurerici cum Ecclesia, villam de Niele cum Ecclesia, allodium de Vvalchem, villam de Bellorivo, montem qui dicitur sancti Vviberti cum Ecclesia & appendiciis suis, decimas quorundam sartorum de Sumbresia, villam de Diona cum Ecclesia, terris, pratis, & silvis, alodium de Iandrenolio, apud Puccium viginti duos solidos Leodiensis monetæ, Ecclesiam de Bostuth, Ecclesiam de Baverchircum cum terris ad eam pertinentibus, villam de Scirs. Apud Leodium duos mansos, unum in insula juxta sanctum Paulum, altera sanctum Lambertum, & vineam unam apud Viniacum. Apud Namucum aliam vineam, Villam de Soffri cum Ecclesia, heremum sanctæ Mariæ apud Brenam cum Ecclesia. In episcopatu Cameracensi villam de Turp cum Ecclesia. Adicientes vicepsimam par-